

Curaçao

Allegro in deel 1 Muziek en Kunst

Door Agnes van Bergen

De Curaçao Art Circle presenteert deel 1 van de trilogie 'Muziek en Kunst'.

Landhuis Bloemhof is volledig uitverkocht. Vol verwachting neemt men plaats. Elodie Heloise opent met een verhaal, gericht op 'Winter' uit Vivaldi's Vier Jaargetijden: „Hoe kan vandaag zomaar als gisteren beginnen...? Geboeid wordt er geluisterd: „...de gitarist, de chuchubi... Hij haalt diep adem en huilt om zijn dode vriend. Zij komen allen langs: in het 'allegro non molto', het 'largo' en 'allegro', zonder compromissen; recht vanuit zijn ziel." Vol vuur en trefzeker raken violist Arjen de Graaf en pianist Ilja Huang de snaren van hun instrument aan: viool en klavier, recht in het hart van de toehoorders. Eleanne Haalstra vertolkt de chuchubi. Wie Vivaldi kent en zijn Vier Jaargetijden, herkent en geniet met volle teugen. Met een stormachtig slot en een enorme vingervlugheid blijven de laatste tonen als vruchten in de lucht hangen. Men is verzekerd van een eveneens stormachtig applaus. Het kunstwerk van Maghalie George wordt gepresenteerd, voorafgaande aan het lied 'Sebben Crudele' van A. Caldara, een Italiaanse barokcomponist (1670-1736). Het symboliseert een geladen liefde die aan de kant is gezet en zich later herstelt. In de prachtige tenor van Thijs Haalstra, welluidend en sympathiek, met begeleiding van Ilja Huang, laat het lied vertellen, wat de kunstenaar bedoelt. Overweldigend wat volgt: een drieluik van de kunstenaar Gwen Anderson, speciaal ontworpen voor 'Aragonaise, Habanera en Toréador', uit de Carmen Suite van Georges Bizet (Frankrijk, 1838-1875), gepresenteerd door het Curaçao Wind Ensemble en piano. Men mag raden welk schilderij hoort bij welk stuk: een uitnodiging om te kijken en te luisteren naar het mooie arrangement van Hein van

De drie grote schilderijen van Gwen Anderson bij Bizet.

FOTO'S AGNES VAN BERGEN

Maarschalkerwaard. Aansluitend Godfather's Waltz van Nino Rota (Italië 1911-1979): een werk voor een heel orkest, vangt aan met hobo en fagot, overgenomen door alle blaasinstrumenten en piano, waardoor de filmmuziek toch fantastisch over komt. Applaus en blij gezichten van de spelers, bij dit mooie succes. Het slangachtige schilderij van Sarah Mathoera vertelt over de muziek van de Engelse Benjamin Britten (1913-1976) 'Metamorfose opus no 1' voor hobo, dat gespeeld wordt door haar moeder Eleanne Haalstra en Ilja Huang: ontroerend mooi. Hortence Brouwn (Suriname 1937) sinds 1973 kunstenaar op Curaçao, presenteert deze avond twee werkstukken. Bij Antonin Dvořák (Praag, Hongarije 1841-1904) laat zij een stuk uit steen zien, waarbij de gaten het negatieve voorstellen: de snelle stukken. Het gladde het positieve: de langzame stukken. Het zal moeten gaan van negatief naar positief, met de vraag; kan ik er zo mee leven, of moet ik er een eind aan maken: 'the negative flows into the positive'. Mooi gepresenteerd door Eleanne en Thijs Haalstra, Lieke Aerts en Ilja Huang. Het laatste stuk voor de pauze is van de violist José White Lafitte (Cuba 1836-1918) 'Bella Cubana' voor twee violen en piano, door Arjen, Eleanne en Ilja. Ploy Nakhham heeft hiertoe drie schilderijtjes gemaakt: Happiness, Sadness and Hope. Mysterieu-

ze, menselijke emoties, geheel in harmonie met het te presenteren Zuid-Amerikaanse muziekwerk, zeer gevoelig, maar met een krachtig slot. Na de pauze worden er nog drie presentaties geleverd: 'Humoresque', fantasie voor hobo en piano, van de Deense violist Carl Nielsen (1865-1931), gepresenteerd door Kathelijne Mathoera en Ilja Huang, met een prachtig schilderij van Babette de Waele.

De donkere kleuren komen uit in de introductie van de dreigende en chaotische muziek bij aanvang en waar de dreiging overgaat in harmonie, worden de kleuren aangepast. 'In the Hall of the Mountain King' (uit de Peer Gynt suite) van Edvard Grieg (Noorwegen, 1843-1907), evenals het bijbehorende schilderij van Gwen Anderson, gepresenteerd door het tienkoppe String Ensemble en piano. Dan de 'Danse Bacchanale' van de Fransman Camille Saint-Saëns (1835-1921), met de presentatie van Hortence Brouwn, gemaakt van een steen uit Turkije. Het stuk heeft te maken met bloemen die je blij maken en is zo in harmonie met het gepresenteerde stuk. Van Astor Piazzolla (Argentinië, 1921-1992) 'Libertango', wederom gespeeld door het String Ensemble en piano.

Als sluitstuk de aandacht voor het papierkunstwerk van Judy Sprock, dat de populaire en welbekende componisten de Pool Joseph Conrad, met een arrangement van E. Palm: 'Lo Bello'; R. Palm: 'Mi Curaçao'; Jac. Palm / J.S. Corsen: 'Atardi' en 'Mariposa' ondersteunt. Volgens Sprock het mooie van Curaçao: de kleuren en de mensen, in haar werk verborgen in doosjes. De liederen worden gezongen door Jeanine van der Linden (sopraan) en Thijs Haalstra (tenor), onder begeleiding van het hele orkest, zowel de strijkers, de blazers als de piano. De teksten zijn op het programma te vinden, waardoor allen uit volle borst meezingen.

TAX

Fiscale rulings

Rond fiscale rulings heerst een waas van geheimzinnigheid. Althans voor niet-ingewijden. En dat is bijna iedereen. Alleen de fiscus en een handjevol belastingadviseurs weten hoe het in elkaar steekt. Begrijpelijk dus dat rulings weerstand oproepen. De vraag is of dat terecht is.

Ik denk dat het allemaal wel meevalt en dat rulings een nuttige functie vervullen. Het belangrijkste punt waarom rulings bij het merendeel van de belastingplichtigen weerstand oproept is dat ze niet gepubliceerd worden. Dat leidt al snel tot de verdenking dat er iets onoorbaars gebeurt. Dat er te weinig belasting wordt betaald en dat afgevoerd wordt van de wet. Geen van beide is juist. Althans, als we kijken naar de Nederlandse rulings. Die leiden niet tot een verminderde belasting ten opzichte van hetgeen in de wet staat. Van een lagere tarief toevoeging is al helemaal geen sprake. Evenmin kijken ze anderszins af van hetgeen in de wet staat.

Maar, zo kan men dan gemakkelijk stellen, waarom wordt dan eigenlijk een ruling gesloten? Dat is vrij eenvoudig. Wetten zijn op vele onderdelen onduidelijk. Dat geldt voor de belastingplichtige, maar ook voor de fiscus. De oorzaak van die onduidelijkheid is dat het nu eenmaal niet mogelijk is voor alle mogelijke situaties in de wet vast te leggen wat de fiscale gevolgen zijn. Nog los van het feit dat het ondenkbaar is dat alle mogelijke toekomstige gevallen waar een wettelijke bepaling op van toepassing zou moeten zijn voorzienbaar is. Dat is voor de fiscus vervelend, maar vooral ook voor belastingplichtigen. Zeker als het om heel grote belangen gaat. En daar gaat het nu bij de rulings over: die moeten voor een bepaalde periode aan de internationaal opererende ondernemingen zekerheid geven wat de fiscale gevolgen zijn van bijvoorbeeld bepaalde investeringen of het starten van nieuwe buitenlandse vestigingen. Dat is natuurlijk ook voor de belastingdienst prettig om vast te leggen. Men heeft dan de komende jaren geen gedoe en discussie over de fiscale gevolgen van bepaalde activiteiten van een belastingplichtige. Kortom, rulings geven zekerheid vooraf.

Blijft een lastig punt dat rulings niet bekend zijn voor de

Peter Kavelaars

buitenwereld. Enerzijds is dat logisch want het betreft de individuele positie van een belastingplichtige: daar heeft niemand wat mee te maken. Anderzijds is er het probleem van de schermigheid van de rulings. Het is in verband met dit laatste punt dan ook goed dat in Nederland rulings binnenkort openbaar worden, zij het wel geanonimiseerd. Enerzijds wordt daarmee de wettelijke geheimhoudingsplicht gerespecteerd en anderzijds ontstaat transparantie. Voorwaarde is wel dat door de omschrijving in de ruling niet alsnog duidelijk wordt wie de belastingplichtige wordt. Kortom, omschrijvingen als de elektronicaonderneming in het zuiden des lands of de bierfabrikant in het westen des lands moeten worden vermeden.

Naast deze transparantie speelt er bij de rulings momenteel nog een heel ander probleem, namelijk de vraag of sprake is van staatssteun of misschien zelfs schadelijke belastingconcurrentie in de zin van de code of conduct. De Europese Commissie heeft de afgelopen jaren diverse onderzoeken gedaan naar rulings gesloten met multinationals. Bekende voorbeelden zijn Apple en de Nederlandse zaken tegen Starbucks, Ikea en Nike. Bij bijna al die zaken gaat het in essentie om transferpricingkwesties. De Europese Commissie meent dat in de rulings die daarover zijn gesloten de multinationals zijn bevoordeeld ofwel gunstige transferpricingafspraken zijn gemaakt waardoor winst is verschoven en minder belasting wordt betaald. Dat is een opmerkelijke visie.

Immers, de transferpricingafspraken zijn alle gebaseerd op de richtlijnen van de Oeso. Die richtlijnen zijn wereldwijd aanvaard.

Peter Kavelaars is hoogleraar aan de Universiteit van Curaçao en aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, alsmede partner bij Deloitte.

Het strijkorkest, bestaande uit: De Graaf, Van Bergen, E. Haalstra en Th. Haalstra, Rios, Richardson, Weertman, Rios, Aerts en Calmes.